

ЛЕГЕНДА ПРО МЕЖОВУ

Було це дуже давно. Жила в одному селі бідна сім'я. У батька було два сини: Іван - старший, а Петро – менший.

Іван мав добру вдачу, лагідну, покладисту. Бувало замріється, спостерігаючи за хмаринками, за пташками, та не чує, що мати вечеряти гукають.

Та не довелося довго милуватися красою, бо змалечку треба було хліборобській дитині допомагати своїм батькам.

Не схожим на брата, ні вродою, ні характером був Петро з братом. Він був смаглявий кароокий, а вдачу мав запальну гарячу. Та не було щирішої дружби в селі, як між братами.

- Ми й одружимося тільки на рідних сестрах,- говорили вони.

Дуже спекотним видалося того року літо. Майже увесь урожай загинув. Батько сказав синам:

- Ідть сини мої, в інші краї, там заробите хліба.

То й пішли брати кращої долі шукати. Ідуть широким степом: сухий пірій, ковила лоскочуть босі хлоп'ячі ноги. Легенький вітерець повіває. Сонце сідає за обрій. Зупинились хлопці, щоб перепочити. Дивляться: праворуч пасеться отара, а ліворуч – якісь люди розкопують землю, і викидають з ями чорне блискуче каміння.

- Я піду до пастуха, може візьме мене помічником, бо як же багато овець – не впоратись одному. І попрямував Іван до обвітреного пастуха. Так біля нього і залишився.

А Петро пішов ліворуч, туди де люди копали землю. Охоче вони прийняли його в сім'ю землерийів, яких пізніше назвали шахтарями. Щоб не розлучатись на довго, брати збудували собі мазанку на межі двох земель: шахтарської та степової.

Згодом одружилися на двох сестрах. Поряд почали зводити хатини й інші люди. А через кілька років через цей край поклали залізницю. Станцію назвали Межова, як і село, що лежить на межі степу та вугільного басейну.

